

Serendipitat

OPINIÓ

DE L'AIGUABARREIG POLÍTIC ACTUAL
I HISTÒRIC, UNA REALITAT: EN CAP
MOMENT SEMBLA PESAR EL FET QUE
UNES ELECCIONS SÓN CARES I QUE
EL PAÍS DE LA 'ENYA' NO ÉS
PRECISAMENT UN PAÍS RIC.

Prèvia: per favor, eventuais lectors, continuïn llegint, a desgrat del títol d'aquest comentari. Una altra prèvia: com Gabriel Ferrater, estic a favor del vostre i em posa una mica nerviosa el tuteig, en especial, perquè no tots hem anat a la mateixa escola, ni érem companyes de classe. Tercera prèvia: empro el genèric intencionat. Ergo, que els representants mascles no se sentin obviats. Acabo les prèvies.

Mentre em pregunto, com tanta gent ara mateix, si és possible la vida, en especial la televisiva, després del destret del PSOE. Per altra banda, i mirant sempre la gens pèrfida Albió, m'assabento que el mot predilecte de Theresa May, actual primera ministra de la Gran Bretanya, és, precisament, aquest del títol del meu comentari (*serendipity*, en l'original anglès), definit pel DIEC com un descobriment casual o imprevist fet per un investigador. Per què deu ser?

Personalment, corticalitzo immediatament el mot, *serendipitat*, bo i preguntant-me si la llegenda urbana que atorga a cert polític hispànic una capacitat extraordinària per fumar cigars, tot veient ja curses ciclistes ja partits de futbol, no és una mica incerta. O una broma d'ateneista. Tot podria ser. En qualsevol cas, imagino que més d'una política (segueixo amb el genèric intencionat), a hores d'ara, deu sospesar els cigars i les curses i matxs futbolers, que tan mal resultat no donen! Deixem que Theresa May sigui una fan de les novel·les de Jane Austen (recordem que una d'elles du per títol *Seny i sensibilitat*). A les Espanyes de la "ñ" m'agradaria saber quants polítics han llegit *Si te dicen que caí*, de Juan Marsé (1973), per exemple. Un títol significatiu, si més no, el de Marsé, d'arrel falangista o, si volem, dionisioridruejana, a part d'una bona novel·la. Això de llegir... i menys als par-

laments on s'estilen els jocs electrònics, segons les cròniques.

De l'aiguabarreig polític actual i hispànic, una realitat: en cap moment sembla pesar el fet que unes eleccions són cares i que el país de la *enya* no és precisament un país ric. És tan poc ric que, em diuen, a les universitats no poden substituir els professors amb baixes temporals, però dilatades pel seu traspàs a la política. El resultat és que uns seus col·legues, els dels profe-*cum*-polític, sense millorar la seva remuneració, els han de fer la feina. I això, em continuen dient,

passa a Reus, a Vic i a Ctesofon, que diria Espriu, i que nosaltres podem localitzar tant a les ribes del Manzanares com del Llobregat o del Túria. Serà veritat?

El que sí que sembla ser veritat és que l'única preocupació dels *apparatchiks* dels partits és la pregunta, gens hamletiana, de si aconseguiran més vots en una propera elecció. A aquest pas, podem arribar a un nombre d'eleccions incalculable. Viure per veure.

Mentrestant, Alep ens turmenta.

Tant que fins i tot caiem en la temptació d'equiparar-nos a aquells europeus que als anys 30 del segle passat seguien impassibles mentre el nazisme acumulava cadàvers. Alep i Síria en general és una vergonya amb massa sang infantil perquè tots plegats no ens n'averگویim. No era la Guerra Civil espanyola la darrera guerra convencional de la història? Mentrestant, Assad deu anar repetint que, de gran, vol ser Hitler, Mussolini o, per què no?, Franco. I nosaltres? També Mugabe, des de l'antiga Rhodèsia del Sud, tan literaturitzada per Doris Lessing i actual Zimbàbue, diuen que fins i tot s'adorm quan parla ell! I continuen al poder, mentre tantes i tantes organitzacions internacionals no sabem massa bé què fan.

Serendipitat! A veure si un descobriment casual o inesperat ens pot deslliurar de tot plegat. O, véu a saber, pot ser que fumem puros (sense tenir duros, com diu la dita popular), com feia Maria Aurèlia Capmany, una militant socialista –també– que imaginàriem esgarrifada ara mateix, i de qui tristament commemorarem el 25è aniversari del seu traspàs. Una donassa amb tots els claroscurs que vulguem, però de qui sempre direm, com a la cançó italiana, que era "grande, grande"!

Poeta i escriptora

MARTA
PESSARRODONA